

Κυριακή των Αγίων Πάντων: Η Εκκλησία μας θα προβάλλει το πορφυρένιο ρούχο της

/ [Ενορίες](#)

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Λ. Βασιλείου - Ιούνιος 2019 - ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ, ΕΝΟΡΙΑ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, κατά τήν Κυριακή τῶν Ἀγίων Πάντων, προβάλλει τό πορφυρένιο ρούχο της, πού εἶναι ἡ μαρτυρική πίστη τῶν παιδιῶν της. Πραγματικά, τά παιδιά τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἅγιοι, καί αὐτοί ἀποτελοῦν τό λαό τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός πάντοτε ἤθελε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά εἶναι λαός του. Ἀλλά γιά νά πολιτογραφηθεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος ὡς πολίτης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ χρειάζεται ἡ πίστη στόν ἀληθινό Θεό. Ἐπειδή, ὅμως, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέν θά πίστευαν, ὅπως λέει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «οὐ πάντων ἡ πίστις» (Β΄ Θεσσ. Γ΄ 2) (δέν εἶναι γιά ὅλους ἡ πίστη), γι' αὐτόν τόν λόγο, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα μέρος ἀπό ὁλόκληρο τόν κόσμο, καί αὐτό τό μέρος εἶναι οἱ Ἅγιοι.

Ἅγιος σημαίνει, ὁ ξεχωρισμένος ἀπό τόν «κόσμο», (κόσμος, ὑπό ἠθική ἔννοια). Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἔννοια τῆς λέξεως ἅγιος. Εἶναι μία ἔννοια, πού διαφεύγει ἀκόμη καί ἀπό πολλούς πιστούς. Εἶναι, ὅταν κάποιος ἀρχίζει νά ζεῖ τή ζωή τῆς ἀγιότητος ἀκριβῶς, στήν πρώτη της φάση, εἶναι αὐτό τό ξεχώρισμά του ἀπό τήν

κοσμική νοοτροπία και τόν κοσμικό τρόπο ζωής. Όταν αρχίζει να μή ζεϊ όπως ζεϊ ο «κόσμος» αλλά να ξεχωρίζει, να αποκόπτεται από τόν «κόσμο». Οί άλλοι πιστοί, πού δέν έχουν επίγνωση του τί είναι αγιότητα, του λένε ότι έγινε απόκοσμος, ότι ξεκόπηκε απ' τή ζωή, ότι ξεκόπηκε απ' τήν κοινωνία τών ανθρώπων. Καί τό θεωρούν αυτό, αληθινή συμφορά. Τί έπαθε ο καημένος... Γιατί συμπεριφέρεται έτσι...

Υπάρχουν πολλοί χριστιανοί γονεϊς, οί όποιοι τρέμουν και φοβοϋνται, μήν τύχει και τά παιδιά τους αρχίσουν να ζοϋν πνευματική ζωή. Είναι και άλλοι, οί όποιοι τό θεωρούν πραγματική συμφορά, και κλαΐνε και οδύρονται, επειδή τά παιδιά τους άρχισαν να ζοϋν πνευματική ζωή και ξεχωρίζουν απ' τήν άθλιότητα του κόσμου.

Κι όμως, αγαπητοί μου, ή πρώτη έννοια της αγιότητας είναι: ξεχωρίζω, βάζω στην άκρη κάτι πού θέλω να τό έχω καθαρό, για μία ειδική χρήση. Όπως, παραδείγματος χάριν, λέμε, τό Άγιο Ποτήριο, ή Αγία Τράπεζα. Δέν είναι για κοινή χρήση αλλά για ξεχωριστή, για τήν τέλεση τών μυστηρίων του Θεού. Να περιέχει μόνο τό Σώμα και τό Αΐμα του Χριστού, όταν τελείται ή Θεία Λειτουργία. Λέγεται, λοιπόν, άγιο, ως ξεχωρισμένο απ' τήν κοινή χρήση.

Οί άγιοι, λοιπόν, είναι οί ξεχωρισμένοι από τόν «κόσμο», αυτοί πού θέλουν να είναι μέ τόν Θεό. Καί αυτό είναι βασικής σημασίας.

Η δεύτερη έννοια της λέξεως, άγιος, είναι ο ένάρετος, αυτός πού τηρεί τίς έντολές του Θεού, αυτός πού ζεϊ τήν ζωή της άρετης. Αυτός πού τηρεί τό θέλημα του Θεού, πού τό έχει ένστερνισθει και τό βιώνει σε κάθε στιγμή της ζωής του. Δέν έκτελει άπλως τό θέλημα του Θεού αλλά έχει ταυτισθει μέ αυτό, και τό εκφράζει έλεύθερα και άβίαστα, χωρίς κάποιον καταναγκασμό.

Όστε οί αφιερωμένοι στον Θεό, οί ξεχωρισμένοι από τόν «κόσμο» και τό φρόνημά του, και οί ένάρετοι, αποτελοϋν τό λαό του Θεού, τούς άγίους.

Πώς θα διακρίνουμε έναν άγιο μέσα στην κοινωνία; Ποιά είναι τά γνωρίσματά του; Τά κύρια γνωρίσματα τών άγίων είναι ή Πίστη και ή Αγάπη. Είναι και άλλα πολλά, αλλά όμως αυτά και τά δύο μαζί έχουν ένα σπουδαίο χαρακτηριστικό: τήν σφραγίδα του μαρτυρίου! Όμως, πώς έξηγεΐται αυτό;

Επειδή ο κόσμος δέν δέχεται τό Θεό, γι' αυτό, ή προβολή της πίστεως και της αγάπης τών άγίων, αποβαίνει σε μαρτυρία και μαρτύριο. Είναι αδύνατο άγιος να μή δίνει τή μαρτυρία του στον κόσμο, να μήν είναι μάρτυρας. Καί φυσικά τό φάσμα του μαρτυρίου είναι ευρύτατο. Από τό μαρτύριο της συνειδήσεως μέχρι τό μαρτύριο του αίματος. Μπορεί κάποιος να μήν πεθάνει μαρτυρικά, να μή χύσει τό αίμα του, αλλά όμως να ζεϊ ένα μαρτύριο μέσα του ότι, ως ξεχωρισμένος απ' τόν

κόσμο, ὡς ἄνθρωπος πού τηρεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί πού δείχνει τήν ἀγάπη του στό Χριστό, ὁ κόσμος γι' αὐτό καί μόνο, στρέφεται ἐναντίον του, τόν περιθωριοποιεῖ. Γίνεται ἀντικείμενο συζητήσεων καί πειραγμάτων, εἰρωνείας καί κοροϊδίας καί ὑποτιμήσεως, ἀκόμη καί διωγμοῦ.

Εἶναι, ὅμως, καί μία ἄλλη πτυχή μαρτυρίου, ἡ ὁποία εἶναι εὐγενέστατη. Διερωτᾶται ὁ ἅγιος, γιατί ὁ κόσμος δέν εἶναι κοντά στό Χριστό; Γιατί ὁ ἀδερφός μου, τό παιδί μου, ἡ γυναίκα μου, ὁ ἄντρας μου δέν εἶναι κοντά στό Χριστό; Γιατί ὁ πατέρας μου, ἡ μάνα μου, οἱ φίλοι μου, οἱ συμμαθητές μου, οἱ συμπολίτες μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, νά μήν εἶναι μαζί μέ τόν Χριστό; Αὕτη ἡ κατάσταση πού βιώνει ὁ ἅγιος εἶναι ἓνα φοβερό μαρτύριο! Ὁ ἅγιος πονάει, στενοχωρεῖται, θλίβεται, πού πολλοί συνάνθρωποί του ζοῦν ἀγνοώντας τόν Χριστό ἢ καί ἐναντιώνονται σ' Αὐτόν. Ὁ κάθε πιστός, λοιπόν, πού καλλιεργεῖ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη, ἐπισφραγίζεται ἀπ' τό μαρτύριο.

Τί θά πεῖ, ὅμως, ὅτι ὁ ἅγιος ἔχει γνωρίσματα τήν Πίστη καί τήν Ἀγάπη; Ποιά πίστη καί ποιά ἀγάπη;

Ὁ ἅγιος, πρῶτον, ἀναγνωρίζει τόν Θεό, τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό, ὡς Κύριο, ὡς Δημιουργό, ὡς Προνοητή, ὡς Ἅγιο, ὡς Φιλάνθρωπο καί Δίκαιο. Καί, δεύτερον, Αὐτόν τόν Θεό, τόν ἀγαπᾷ πραγματικά μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του.

Μέ αὐτήν τήν πίστη πετυχαίνουμε δύο θαυμαστές καταστάσεις. Ἡ μία εἶναι ἡ ἀπαλλαγή ἀπό τό κακό καί ἀπό τόν θάνατο, καί ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση κάθε δυσκολίας πού ἔρχεται καί τοῦ θανάτου.

Λέγει ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του: οἱ ἅγιοι «ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροί ἐν πολέμῳ...», καί στή συνέχεια «(οἱ ἅγιοι) ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον». (Ἑβρ. 33-40) Ἄλλοι, δηλαδή, διά τῆς πίστεως σώθηκαν, γλύτωσαν θαυματουργικά, ἐνῶ ἄλλοι ἔπαθαν πολλά καί στό τέλος πέθαναν μαρτυρικά, πάλι διά τῆς πίστεως. Ἄλλους ὁ Θεός τούς σώζει ἐπεμβαίνοντας θαυματουργικά, ἐνῶ ἄλλους τούς δίνει θάρρος καί δύναμη καί ἀντοχή νά σηκώσουν τά βάσανα, νά ὑποφέρουν μαρτύρια καί νά μήν ὑπολογίζουσιν κἄν τόν θάνατο. Καί ὅλα αὐτά, διά τῆς πίστεως!

Καί τό σπουδαιότερο δέν εἶναι νά σωθῶ κατά ἓνα θαυμαστό τρόπο. Τό σπουδαιότερο εἶναι, νά ἔχω τή δύναμη νά ἀντιμετωπίζω τό κακό, τόν κίνδυνο, τόν διωγμό, καί νά πέσω στό πεδίο τοῦ μαρτυρίου καί τῆς ὁμολογίας. Αὐτό εἶναι τό μεγάλο κεφάλαιο, γιά τόν κάθε πιστό!

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, μέσα σέ λίγες γραμμές καί πολύ ἀμυδρά, τί σημαίνει ἅγιος.

Ἅγιος σημαίνει ὁ ξεχωρισμένος ἀπό τό κακό.

Ἅγιος σημαίνει ὁ ἐνάρετος.

Εἶδαμε καί ποιά εἶναι τά γνωρίσματά του.

Εἶναι ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη.

Εἶναι ἡ μαρτυρία μέσα στόν κόσμο καί τό μαρτύριο.

Ἡ μνήμη Πάντων τῶν Ἀγίων εἶναι, γιά ὅλους ἐμᾶς τούς πιστούς, μία μεγάλη πρόκληση. Νά προχωρήσουμε, νά μιμηθοῦμε αὐτούς τούς ἁγίους. Νά εἶναι γιά μᾶς, τά πρότυπα τῆς ζωῆς μας.

Ἅγιοι ὑπῆρξαν σ' ὅλες τίς ἐποχές καί σ' ὅλα τά μήκη καί πλάτη τῆς γῆς, ἀπό τήν πρώτη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέχρι καί σήμερα. Καί θά ὑπάρχουν πάντοτε, μέχρι καί τήν δευτέρα Παρουσία Του. Τά τελευταῖα χρόνια φανέρωσε ὁ Θεός πολλούς ἁγίους. Ἀνακηρύχθηκαν πολλοί σύγχρονοί μας, ἅγιοι, ὅπως, ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης, ὁ ἅγιος Σιλουανός ὁ ἁθωνίτης, ὁ ἅγιος Πορφύριος ὁ καυσοκαλυβίτης, ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Τσαλίκης, ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου, ἡ ἁγία Σοφία τῆς Κλεισούρας, ὁ ἅγιος Ἀνθιμος τῆς Χίου, ὁ ἅγιος Λουκάς Συμφερουπόλεως, ὁ ἅγιος Νικηφόρος ὁ λεπρός, ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης τῆς Σάντα Κρούζ καί ἄλλοι πολλοί.

Καί ἐμεῖς, ἂν τό θελήσουμε, μπορούμε νά δώσουμε δείγματα πίστεως καί ὁμολογίας καί ἀγάπης. Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἀπευθύνεται σέ ὅλους μας: «ἅγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμί» (Λευιτ. ΙΑ΄ 44 καί Α΄ Πέτρ. Α΄ 16).

«Τό νέφος τῶν μαρτύρων», ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι «περικείμενον», εἶναι τριγύρω μας, καί μᾶς προκαλεῖ καί μᾶς προσκαλεῖ.

Μέ κάθε εὐχή καί ἐπιθυμία νά μιμηθοῦμε τούς ἁγίους τοῦ Θεοῦ.